

Número 42, novembre 2015

El retorn social de l'Esmuc

Com incideix l'Escola en la comunitat?

L'entrevista

Entra

Oriol Aguilà, director del Festival de Peralada
Eduard Balaguer

"La situació actual fa que tothom, també els intèrprets, hagi de participar en el procés de la gestió"

El retorn del retorn

Entra

El retorn del retorn
Miquel Duran

El què i el com dels convenis institucionals de col·laboració de l'Esmuc

Dur la música arreu

Entra

Dur la música arreu
Oriol Grèbol i Roca

L'Esmuc i el territori

Article

Entra

IFMuC, un nou web
Josep Maria Gregori i Cifré

Un portal al servei del patrimoni musical de Catalunya

Destacats

- La música té la paraula
- La tònica dominant
- Músics especialitzats, músics complets
- Innovar i divulgar
- Una agenda a vessar

- El formalisme té les seves raons

Subscriu-te a la nostra revista

Rebràs per correu electrònic les novetats de L'ESMUC digital i podràs afegir comentaris als articles

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Recull de tots els continguts publicats

El retorn social de l'Esmuc

Com incideix l'Escola en la comunitat?

Josep Borràs i Roca
Director de l'Esmuc

Posa't en contacte

Editorial

Altres publicacions

0

En la inauguració acadèmica del present curs i en un context que pretenia presentar l'Escola als estudiants que acaben d'incorporar-s'hi i a la comunitat educativa en general, la representant de l'ASSAE Maria Lamata va recordar als presents el que hauria de ser la principal missió de l'Esmuc: el retorn social. Utilitzant les seves pròpies paraules "el fet d'entrar i cursar estudis al centre és un dret [...] però la societat, que el paga i sustenta espera alguna cosa de nosaltres i de la nostra formació".

I és que, en efecte, la posada en marxa fa quinze anys de l'Escola Superior de Música de Catalunya es va fer en base a que tingués una forta incidència en la comunitat, sobretot a partir dels arguments que es van justificar en el disseny i la filosofia d'un model de centre superior que incloïa noves modalitats associades a la música i amb voluntat de crear perfil de músic d'altres competències, especialitat però alhora flexible, reflexiu i emprenedor. Un altre factor estratègic en aquest disseny de l'Escola va ser l'establiment d'una fórmula jurídica i corporativa que permetés establir projectes i programes compartits (mitjançant convenis i acords) amb institucions i altres organismes, cosa que facilitaria generar influències en la posada en pràctica immediata d'aquest retorn en una societat cada vegada més canviant.

Un cop exposada aquesta filosofia nuclear del centre caldria situar-nos a l'altre costat, el de "la societat" (propera, llunyana, forana...) per veure en quina mesura es retroalimenta o si aquesta societat és capaç d'assimilar o projectar en el seu teixit productiu els resultats de l'Esmuc (o si més no dels projectes i persones que en són mereixedores). Són conscients que moltes coses han canviat en aquests quinze anys i que, sobretot, la crisi econòmica ha fet i continua fent estralls en les efímeres estructures musicals, cosa que significa que l'estat de la qüestió de l'anàlisi és complexa, més enllà del propi desenvolupament de la inserció i projecció d'un professional de la música.

Però decididament tenim la voluntat d'esbrinar-ho. El curs 2016-2017 ha de servir, entre altres coses, per fer una anàlisi profunda d'aquest retorn, més enllà de les estadístiques i constatacions de casos puntuals, que existeixen i són prou coneguts. Volem entrar a fons en aquesta missió de retorn que justifica la creació de l'Escola i tenim com a primera obligació la d'incidir en els principals elements -començant per l'Auditori i l'Oficina dels Alumnes- que han de facilitar i alhora projectar aquest retorn més immediat que afecta els estudiants, alumnes i tota la comunitat educativa de l'Esmuc.

Estem convençuts que aquesta recerca ens ajudarà a definir i reforçar la nostra missió i us animem a col·laborar-hi activament.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 42, novembre 2015

Destacats

- La música té la paraula
- La tònica dominant
- Músics especialitzats, músics complets
- Innovar i divulgar
- Una agenda a vessar

- El formalisme té les seves raons

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

- Número 24, gener 2014
- Número 22, novembre 2013
- Número 23, desembre 2013
- Número 54, gener 2017
- Número 25, febrer 2014

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Joaquim Rabaseda

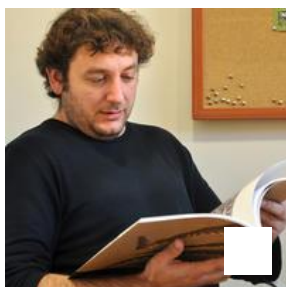
Un concert inoblidable? L'he oblidat!

Posa't en contacte

La tònica dominant

Altres publicacions 0

En Quim Rabaseda és professor i cap del Departament de Musicologia de l'Esmuc. També fa classes al Departament de Teoria i Composició i participa en molts projectes relacionats amb la recerca i les publicacions en el camp de la musicologia. Curiós i inquiet, té la capacitat de motivar els qui l'escolten i fa palesa una gran veritat: la lletra, amb un somriure entra.

El principal tret del meu caràcter? L'entusiasme.

La qualitat que més valoro en una persona? La bondat.

El meu principal defecte? La desconfiança.

La meva ocupació preferida? No sabria quina triar.

El meu somni de benestar? Una mica, el mateix que perseguia Epicur.

Quina fóra la meva pitjor desgràcia? La pitjor desgràcia dels que m'importen.

Què voldria ser? Un humanista.

On desitjaria viure? Davant d'un paisatge.

Quin animal prefereixo? Els peixos.

Algun so o música que avorreixo? Les veus desagradables.

Quin va ser el primer disc que vaig comprar? No ho recordo.

Els meus escriptors preferits? Jane Austen, Rainer M. Rilke, William Shakespeare, Màrius Torres, Stefan Zweig.

Els meus personatges de ficció? Sherlock Holmes, Indiana Jones i Zaratustra.

La pel·lícula de la meva vida? Singin' in the Rain.

Els meus intèrprets preferits? No tinc cap preferència.

Els meus compositors predilectes? Mozart, Beethoven i Mahler.

Una musiqueta que no me la puc treure del cap? Ara mateix una escena d'Enric Morera.

Els meus pintors predilectes? Els del Quattrocento.

Les meves relacions entre sons i colors (o altres sentits)? Contrapuntístiques.

Els meus herois de la vida real? Ingrid Loyau-Kennett, per exemple.

Els meus herois històrics? Prefereixo els de la ficció no històrica.

Un disc que m'hagi encantat, darrerament? *Monstres i princeses*, d'Obeses.

Un concert inoblidable? L'he oblidat.

Un paisatge preferit? Els minuts abans de sortir el sol.

Els noms que prefereixo? Els d'arrel grega.

Què detesto més que res? L'estúpidesa i la covardia.

Quins dons naturals voldria tenir? Una vista i una oïda excel·lents i impertorbables.

Estat present del meu esperit? Actiu.

Fets que m'inspiren més indulgència? La ignorància.

Amb quina cançó m'identifico? *I Got Rhythm* de Gershwin.

El meu lema? Caduca.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 42, novembre 2015

Destacats

- La música té la paraula
- La tònica dominant
- Músics especialitzats, músics complets
- Innovar i divulgar
- Una agenda a vessar

- El formalisme té les seves raons

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

- Número 54, gener 2017

Números anteriors

- **Número 81, gener 2020**
Número 81, gener 2020
- **Número 80, octubre 2019**
Número 80, octubre 2019
- **Número 79, juliol-setembre 2019**
Número 79, juliol-setembre 2019
- **Número 78, juny 2019**
Número 78, juny 2019
- **Número 77, maig 2019**
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Gent Esmuc

El primer i gran benefici que la societat obté de l'Esmuc són els nous professionals que ha anat formant en els seus quinze anys d'història, i que han estat una alenada de renovació en el panorama global de la música catalana. Però el retorn social de l'Escola Superior de Música de Catalunya va molt més enllà, dinamitzant la vida musical de Barcelona i de tot el territori, incentivant la recerca i la divulgació, col·laborant amb altres institucions des de la ciutat musical que conforma amb l'Auditori i el Museu de la Música. En aquesta secció especial en volem donar testimoni, d'aquest prisma multisonor que som.

Músics especialitzats, músics complets

Formació específica des d'una vessant generalista

El retorn del retorn

El què i el com dels convenis institucionals de col·laboració de l'Esmuc

Innovar i divulgar

L'Esmuc i la recerca

Dur la música arreu

L'Esmuc i el territori

Una agenda a vessar

L'Esmuc i Barcelona

Contingut Actual

Número 42, novembre 2015

Destacats

- La música té la paraula
- La tònica dominant
- Músics especialitzats, músics complets
- Innovar i divulgar
- Una agenda a vessar

- El formalisme té les seves raons

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

- Número 24, gener 2014
- Número 22, novembre 2013
- Número 23, desembre 2013
- Número 54, gener 2017
- Número 25, febrer 2014

Números anteriors

- **Número 81, gener 2020**
Número 81, gener 2020
- **Número 80, octubre 2019**
Número 80, octubre 2019
- **Número 79, juliol-setembre 2019**
Número 79, juliol-setembre 2019
- **Número 78, juny 2019**
Número 78, juny 2019
- **Número 77, maig 2019**
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Músics especialitzats, músics complets

Formació específica des d'una vessant generalista

Alexandra López
Estudiant de Producció i Gestió de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions

0

El projecte de la Big Cat trenca amb el concepte tradicional de *jazz band*. Foto M. Moreno - Enderrock

accelerats d'avui en dia.

La transversalitat de l'Esmuc. Formar part de l'Esmuc vol dir créixer en un entorn flexible i transversal, on la convivència no jeràrquica i diària entre estils i especialitats es fa notòria, sobretot quan els músics ja formats sospenen l'equipatge competencial que han anat adquirint any rere any fins a arribar a l'últim. Dins d'aquesta transversalitat hi trobem exemples que trenquen amb molts esquemes conservadors, com la [Big Cat](#), un projecte que agrupa professionals del món del jazz, música moderna, música tradicional catalana i cobla amb l'objectiu de treballar conjuntament entorn d'un llenguatge i estil: la música de fusió llatino-americana.

I quan s'acaba el grau... Cal destacar la qualitat de la formació que l'Esmuc proporciona als músics, que a vegades queda poc remarcada en la consciència d'alguns integrants de la comunitat [Alumni](#) degut al fet que es limiten a moure's dins del sector en el qual s'han especialitzat i s'obliden de mirar cap a professions com *culture marketing manager* –detector de tendències en l'àmbit cultural per aconseguir un millor màrqueting–, crític musical o periodista musical, entre d'altres.

No obstant, la gran majoria dels músics que han estat part de l'Escola defensen la favorable incidència de l'Esmuc en la vida professional d'aquests, fet que s'observa en l'elevat nombre de professionals sortits d'aquí que estan involucrats en projectes de renom tant de caràcter nacional com internacional.

L'Esmuc és un centre que deixa enrere la idea arcaica de conservatori superior i aposta per una dimensió oberta, multidisciplinària, amb voluntat de garantir una pluralitat entre la convivència de músics que van més enllà de la praxi musical i així formar professionals amb un currículum molt menys limitat.

Pluralitat o especialitat? La nova oferta d'estudis superiors musicals comporta la introducció dels estudiants a les necessitats actuals del mercat, a més a més d'una preparació més específica que s'enfoca a cada segment dins de l'ampli ventall d'ofertes de professions relacionades amb l'àmbit musical. A la vegada, però, els músics formats a l'Esmuc compten amb un rerefons cultivat amb coneixements d'altres àmbits fora del seu en concret, com en el [pla d'estudis de pedagogia](#), el qual proporciona als estudiants un aprenentatge de diversos instruments diferents al principal.

Així doncs, un cop més, l'Escola mostra la seva aposta per una formació que reflecteixi una major capacitat d'adaptació als canvis constants i

Contingut Actual

Número 42, novembre 2015

Destacats

- La música té la paraula
- La tònica dominant
- Músics especialitzats, músics complets
- Innovar i divulgar
- Una agenda a vessar

- El formalisme té les seves raons

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

El retorn del retorn

El què i el com dels convenis institucionals de col·laboració de l'Esmuc

Miquel Duran Ubach
Estudiant de Producció i Gestió

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions 0

Les veus del Romànic, una col·laboració de l'Esmuc i el MNAC.

Quan s'entra als itineraris virtuals de la web del [MNAC](#) ens hi podem trobar unes petites joies on parar atenció. Dues pestanyes: [Les veus del romànic](#) i [La música de les natures mortes](#) ens amaguen no solament imatges del romànic o fotos, olis i dibuixos de natures mortes, sinó també unes imatges musicals que les acompanyen. En el cas de [les veus del romànic](#) es tracta de plasmar la relació de les imatges amb la música d'aquella època i l'encarregat de seleccionar-les ha estat Juan Carlos Asensio, professor de Musicologia de l'Esmuc. Pel què fa a [la música de natures mortes](#), alguns alumnes de l'assignatura de *Repertori i tècniques de la música electroacústica* de l'Esmuc han dibuixat musicalment allò que els inspiraven les imatges. Aquestes mateixes experiències es poden viure *in situ* a través dels aparells d'audioguia del MNAC.

Es tracta d'un treball conjunt entre el MNAC i l'Esmuc que s'ha dut a terme gràcies al conveni que el centre educatiu té establert amb el museu. Amb aquesta mateixa institució, l'Esmuc hi ha col·laborat amb el concert de grans

conjunts del juny passat o amb l'homenatge a Lluís Companys el mes d'octubre amb l'orquestra simfònica.

Aquest novembre, dins l'espai [Música d'Art](#), s'hi ha realitzat les xerrades sobre iconografia musical presentades per diversos professors de l'Esmuc, i el proper mes de febrer serà l'espai on s'hi farà la trobada del [Fiddle Congress](#).

Aquest és un exemple de la col·laboració institucional de l'Esmuc amb altres entitats i institucions. I és que l'interès és recíproc: com a centre generador i creador musical d'alt nivell, l'Esmuc està interessada en donar a conèixer la seva producció fora de les seves aules, al mateix temps diferents institucions públiques i privades necessiten, pels seus interessos, la productivitat de l'Esmuc.

La llista és llarga. Hi ha col·laboracions amb institucions privades com [Joventuts Musicals de Catalunya](#) o [l'Ateneu Barcelonès](#) fent difusió dels concerts dels seus corresponents cicles quan hi toquen alumnes, graduats i professors de l'Esmuc, o amb la Fundació Victòria del Àngels, a més, cedint espais de l'escola pel seu Festival [Life Victoria](#). Entre d'altres entitats es treballa també amb la Fundació Catalunya La Pedrera en el projecte [Apadrina un piano](#) i amb el seu cicle de concerts. A nivell públic l'Esmuc col·labora assíduament amb el [TNC](#), aquesta temporada concretament amb els actes titulats *Epicentre Guimerà* coproduint l'òpera *Titaina* d'Enric Morera. Enguany, per primera vegada, el centre col·labora amb la Fundació [La Marató de TV3](#) aportant al seu disc una cançó de la graduada Gemma Humet i un bon nombre de músics de l'Esmuc. També s'han establert convenis de col·laboració amb el [Museu de la Música](#), [l'Auditori](#), el [MACBA](#), l'Ajuntament de Barcelona i TRAM.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 42, novembre 2015

Destacats

- La música té la paraula
- La tònica dominant
- Músics especialitzats, músics complets
- Innovar i divulgar
- Una agenda a vessar

- El formalisme té les seves raons

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- [Número 81, gener 2020](#)
Número 81, gener 2020
- [Número 80, octubre 2019](#)
Número 80, octubre 2019
- [Número 79, juliol-setembre 2019](#)
Número 79, juliol-setembre 2019
- [Número 78, juny 2019](#)
Número 78, juny 2019
- [Número 77, maig 2019](#)
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Innovar i divulgar

L'Esmuc i la recerca

Marta Torrella
Estudiant de Musicologia
de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions

0

L'Esmuc, des de la seva fundació l'any 2001, ha tingut sempre com a objectiu la promoció i desenvolupament de la investigació i recerca musicals. Aquesta recerca ha d'estar tant a mans dels alumnes com del professorat i altres membres de la institució. L'ampliació de l'oferta de màsters a l'Escola suposa un gran avançament en aquest sentit, ja que aquests estudis, a més de proporcionar a l'estudiant coneixements i habilitats avançades, li permeten iniciar-se en tasques de recerca, perfeccionables posteriorment en estudis de doctorat.

La creació del grup emergent de recerca "[Investigació i Creació musicals](#)" ha estat fruit de l'interès d'un conjunt de professors per a compartir projectes d'investigació artística en el marc d'un equip de treball. Es vol fer el possible perquè tal grup de recerca s'ampliï, pugui involucrar professionals

no estrictament vinculats amb l'Esmuc i impliqui també els alumnes de l'Escola.

A més de centre de recerca, Melissa Mercadal, Coordinadora de Màsters i de Recerca de l'escola, ens explica que l'Esmuc vol potenciar-se com a organitzadora i pol d'atracció de congressos. L'èxit del [Fiddle Congress](#) i altres activitats vinculades al congrés, com ara el curs "Fiddelitzem-nos", engresca la institució a emprendre més iniciatives d'aquest tipus i a seguir col·laborant estretament amb institucions i associacions tals com l'[ACEM](#). La segona edició del congrés tindrà lloc a l'Esmuc del 4 al 7 de febrer de 2016.

L'Esmuc també serà la seu, del 23 al 26 de novembre de 2015, del festival [LIFE Victoria](#), un certamen impulsat per la Fundació Victòria dels Àngels en què es duran a terme recitals d'artistes de talla internacional i d'interprets novells i activitats formatives paral·leles.

Malgrat la seva juventut, l'Esmuc ha fet força camí per a obtenir el reconeixement internacional de centre d'estudis superiors de música prestigiós. Ara cal potenciar-se i mostrar-se com a centre de recerca amb gran potencial i com a centre de congressos i esdeveniments.

El Life Victoria 2015 ha dut a l'Escola una exposició de fotografies de Victòria de los Àngeles

Contingut Actual

Número 42, novembre 2015

Destacats

- La música té la paraula
- La tònica dominant
- Músics especialitzats, músics complets
- Innovar i divulgar
- Una agenda a vessar

- El formalisme té les seves raons

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Dur la música arreu

L'Esmuc i el territori

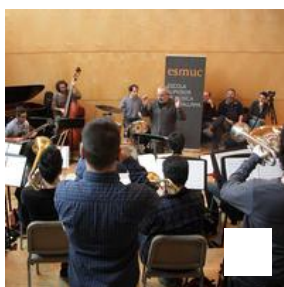

Oriol Grèbol i Roca
Estudiant de Musicologia
de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions 0

L'Esmuc Jazz Project, en la seva primera edició

Quina relació té l'Esmuc amb els catalans? Realitza activitats fora de Barcelona? Quin abast té? Quina mena de difusió fa? La gent ho aprofita? A continuació parlarem d'algunes de les moltes activitats que l'Escola du a terme per tal de fer difusió de la institució, i per acostar la música a un públic molt divers.

Ramon Torramilans, cap del Departament de Música Clàssica i Contemporània – Instruments Orquestrals, ens explica que la Camerata Esmuc-Casals als darrers cursos ha actuat al Vendrell, Vic, Santa Coloma de Gramanet, Sitges, Manresa i El Prat del Llobregat. El dia tres de desembre farà un assaig obert i un concert a l'Institut Escola Artístic Oriol Martorell per a tots els estudiants d'aquesta escola, i al vespre un concert a l'Auditori Barradas de l'Hospitalet del Llobregat.

L'Orquestra Simfònica de l'Esmuc també ha fet moltes sortides fora de Barcelona, com les de Vic a l'Auditori Atlàntida. Al proper concert el dia 1 de febrer a l'Auditori de Barcelona interpretaran el Concert per a Orquestra de Bartók i el Concert per a Violí de Jordi Cervelló dirigits per Rubén Gimeno. Pel que fa la resta de produccions del departament, al mes de març hi ha la trobada "A Dues Bandes" amb la Banda Municipal de Barcelona i la Banda de l'Esmuc. A principis de maig hi ha una altra producció amb la Camerata Esmuc-Casals però aquesta vegada d'orquestra simfònica, on s'interpretarà la setena simfonia de Beethoven, i a finals del mateix mes una actuació amb l'OBC on es tocarà la Missa de Leonard Bernstein. Al mes de juny de l'any vinent hi ha una altra actuació amb Salvador Mas com a director, amb una interpretació a l'Auditori i una altra a Terrassa. A més a més, Torramilans explica que s'està preparant una col·laboració conjunta entre el Quartet Casals i l'Orquestra Simfònica, i entre aquesta i la Banda Municipal de Barcelona.

Pel que fa als conjunts de música moderna, cal destacar la consolidació de l'Esmuc Jazz Project, dirigits per Lluís Vidal, Joan Sanmartí, Francesc Capella, Joan Díaz i Joan Monné, professors de l'Escola, que farà actuacions a les diferents províncies catalanes, així com el concert de la seva presentació a l'Auditori de Barcelona i al [Jazz Festival](#) de Granollers, on homenatjaven el pianista Keith Jarrett.

El [passat abril](#) el Departament de Música Tradicional, juntament amb la Confederació Sardanista de Catalunya, van organitzar les Jornades d'Estudi dels Instruments de la Cobla ([JEIC](#)). Aquest esdeveniment es repetirà anualment i continuarà essent obert a tots els estudiants d'instruments tradicionals de Catalunya. Les jornades tenen com a objectiu debatre i fer pedagogia sobre els instruments de la cobla i el seu estudi. Aquesta activitat va aconseguir reunir un gran nombre d'estudiants.

Així doncs, els grans conjunts de l'Escola intenten moure's arreu del territori, però l'Esmuc també obre les portes als músics catalans perquè s'acostin com en les esmentades jornades de les JEIC, als [cursos d'estiu](#), o al concurs per a compositors [Premi Internacional Joan Guinjoan](#).

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 42, novembre 2015

Destacats

- La música té la paraula
- La tònica dominant
- Músics especialitzats, músics complets
- Innovar i divulgar
- Una agenda a vessar

- El formalisme té les seves raons

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

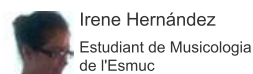
Números anteriors

- [Número 81, gener 2020](#)
Número 81, gener 2020
- [Número 80, octubre 2019](#)
Número 80, octubre 2019
- [Número 79, juliol-setembre 2019](#)
Número 79, juliol-setembre 2019
- [Número 78, juny 2019](#)
Número 78, juny 2019
- [Número 77, maig 2019](#)
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Una agenda a vessar

L'Esmuc i Barcelona

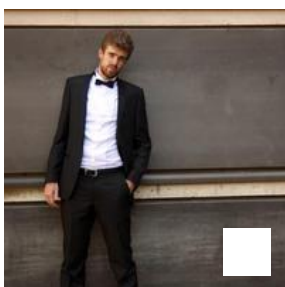

Irene Hernández
Estudiant de Musicologia
de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions 0

El baríton Josep Ramon Olivé, un dels graduats que participa en les residències musicals de La Pedrera

Els amants del jazz tenen una cita cada dimecres a les 19 hores a la cafeteria La Llanterna, on té lloc un cycle de jam sessions. En aquestes sessions d'improvissació, gratuïtes, hi participen tant estudiants i graduats com professors del Departament de Jazz i Música Moderna de l'Escola. L'ambient és relaxat i distès i en ell s'hi reuneixen els amants del jazz per gaudir d'aquest gènere en la seva essència. Aquesta és una de les moltes activitats a Barcelona en les quals participen els estudiants i graduats de l'Escola. A continuació repassarem unes quantes propostes més.

Al llarg d'aquest curs participaran en les [Residències Musicals de La Fundació Catalunya - La Pedrera](#) dos graduats de l'Escola: Esther Pinyol, arpista, i Josep-Ramon Olivé, baríton. Ells, juntament amb el pianista Ricard Rovirosa, oferiran cadascú tres concerts entre l'octubre d'aquest any i el juny de 2016.

Des del mes d'octubre i fins al març del 2016 també podrem gaudir de la segona edició del cycle [Música>BCN. Un viatge sonor per la història de la música](#). Aquests concerts estan organitzats pels centres cívics de Barcelona en col·laboració amb l'Esmuc i estan protagonitzats per graduats de l'escola de tots els àmbits. El ventall d'opcions és molt ampli, i podem assistir tant a concerts de música antiga com de blues, de tradicional i flamenco, d'òpera, jazz, de clàssica,...

Durant aquest mes de novembre, estudiants, graduats i professors del Departament de Música Antiga participen en el cycle [Maldà 1700: La capacitat descriptiva de la música](#). La proposta pretén recuperar els concerts de cambra acompanyats d'una xocolatada, tal com es feia durant els segles XVIII i XIX. Aquests concerts tindran lloc els dissabtes i diumenges d'aquest mes.

També s'estan organitzant alguns projectes que tot just acaben de començar, planificats per l'any que ve. Un d'aquests projectes és el que proposa l'Associació Ressó de Musicoteràpia. Consisteix en fer música a les sales d'espera de l'Hospital Sant Joan de Déu i hi podran participar els estudiants de l'Esmuc.

Per últim, presentem un cycle de concerts que el Museu Marès està organitzant amb el suport de l'Escola. Des de gener al juny de 2016 tocaran petites formacions de cambra envoltades de les col·leccions del Museu. El calendari encara no està confirmat, però es preveu que hi participin estudiants i graduats dels Departaments de Música Antiga i Música Clàssica de l'Esmuc.

Aquestes són algunes de les activitats de l'agenda musical barcelonina en les quals participen estudiants i graduats de l'Esmuc. Totes estan obertes al públic i ofereixen un ventall molt ampli de gèneres i estils musicals.

Grup d'Antiga al Círcol Maldà. Fotografia de Sara Guasteví

Contingut Actual

Número 42, novembre 2015

Destacats

- La música té la paraula
- La tònica dominant
- Músics especialitzats, músics complets
- Innovar i divulgar
- Una agenda a vessar

- El formalisme té les seves raons

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

IFMuC, un nou web

Un portal al servei del patrimoni musical de Catalunya

Josep Maria Gregori i Cifré
Professor de Musicologia de la UAB

Posa't en contacte

Article

Altres publicacions 0

Els fons de la Catedral-Basilica del Sant Esperit de Terrassa ja es troben al web de l'IFMuC

Quan el 1894 Felip Pedrell (1841-1922) escrivia «la antiga música espanyola, desgraciadament, muy poco estimada por la sencilla razón de que no es conocida, nos reserva grandes sorpresas», [1] a banda de palesar la seva consciència del desconeixement general que, a finals del segle XIX, hom tenia del repertori dels antics mestres de capella i organistes, manifestava el seu ferri compromís amb la recuperació del patrimoni musical hispànic.

A les portes del segle XXI, Catalunya seguia sent un dels pocs països europeus que encara desconeixia l'existència de la major part del repertori compositiu dels seus mestres de capella, organistes i músics que es conserva oblidat en nombrosos arxius (principalment eclesiàstics). Des de l'edició que Felip Pedrell va dur a terme el 1908 del *Catàlech de la Biblioteca Musical de la Diputació de Barcelona* (actual Biblioteca Nacional de Catalunya), fins a l'edició el 2007 del primer volum de la sèrie *Inventaris dels Fons musicals de Catalunya* dedicat del fons musical de la catedral-basilica de Terrassa (TerC), hem trigat pràcticament cent anys a posar en marxa un

projecte pensat en la recuperació sistemàtica del patrimoni musical que encara roman en nombrosos arxius catalans.

Posar el fil a l'agulla, també des de la universitat, al procés de recuperació de la memòria musical dels nostres avantpassats era, doncs, un dels reptes musicològics que el nostre país encara tenia pendents. I aquest és el repte que hem volgut assumir amb el Projecte IFMuC des del si del Departament d'Art i Musicologia de la Universitat Autònoma de Barcelona. [2]

1. Gènesi del projecte

IFMuC té dos precedents que ens remeten als seus orígens i que vull posar de manifest. El primer cal cercar-lo en les primeres experiències catalogadores que entre els anys 1975 i 1982 va liderar el professor Francesc Bonastre des del Centre de Documentació Musical de la UAB i, després, des de l'Institut de Documentació i Investigació Musicològiques Josep Ricart i Matas de la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi. Durant aquells anys, visitarem amb regularitat els fons musicals de la catedral de Tarragona, Santa Maria de la Geltrú, Canet de Mar, així com també els de Sant Esteve d'Olot i Santa Pau dels Arcs.

El segon referent dels orígens del projecte guarda relació amb el que hom podria anomenar l'aventura del Sant Esperit de Terrassa. Aquella aventura va començar quan el 1986 Joan Casals, en aquells anys professor de la UAB i organista del Sant Esperit, em convidà a visitar el fons musical de la basilica per mirar de veure què es podia fer per ordenar-lo i posar-lo a l'abast dels músics i els estudiosos. Ell estava al cas dels treballs de camp que des de la UAB havíem començat a dur a terme en fons musicals importants, com el de la catedral de Tarragona. També és cert que en aquella època, el camí de la recuperació dels nostres fons musicals ocupava un segon terme dins les línies de recerca de la mateixa universitat; per part meua, però, sempre havia seguit alimentant el desig i la il·lusió de reprendre el treball de fer aflorar les fonts del patrimoni musical català, i fou per això que vaig acceptar la invitació d'en Joan Casals per assumir la catalogació del fons musical del Sant Esperit.

El 1986 encara no existia la titulació d'Història i Ciències de la Música, per la qual cosa vaig idear unes pràctiques de lliura assistència vinculades a l'assignatura *Música romàntica*, a fi que els estudiants interessats a conèixer de primera mà el repertori del XIX poguessin venir a treballar amb mi els divendres el matí a la basilica del Sant Esperit de Terrassa. No cal dir com en van ser de fructíferes aquelles classes improvisades davant dels manuscrits que anaven sorgint dels lligalls empolegats, any rera any —uns anys amb més regularitat que altres—, fins el curs 1997-1998! [3] A partir dels anys 1999-2003 la catalogació del fons rebé un nou impuls gràcies a la col·laboració de Sandra Coronel —interessada en l'estudi dels compositors terrassencs— i del professor Jordi Rifé. [4] Finalment, entre 2004 i 2006, vaig poder completar la catalogació i l'ordenació definitiva del fons. Durant la primavera de 2007 apareixia el primer volum de la nova col·lecció *Inventaris dels fons musicals de Catalunya* dedicat al fons del Sant Esperit de Terrassa, gràcies al patrocini del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

Però el que propicià l'aparició d'aquest volum fou precisament la nova orientació que vaig poder donar a l'assignatura de Patrimoni Musical de la titulació d'Història i Ciències de la Música, fet que provocà el naixement de múltiples treballs orientats vers la catalogació de fons musicals. L'estratègia consistí en assumir el 2001 —mentre era Coordinador de la Titulació— la docència d'aquesta assignatura amb el compromís de transformar-la en una matèria pràctica que permetés treballar amb els estudiants en els propis arxius, posant-los en contacte directe amb les fonts, i vinculant, a aquells qui posteriorment ho desitjaven, amb els rics i desconeguts fons de la nostra geografia a través de la realització de pràctiques externes reconegudes en els seus curricula acadèmics.

Contingut Actual

Número 42, novembre 2015

Destacats

- La música té la paraula
- La tònica dominant
- Músics especialitzats, músics complets
- Innovar i divulgar
- Una agenda a vessar

- El formalisme té les seves raons

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

- Número 24, gener 2014
- Número 22, novembre 2013
- Número 23, desembre 2013
- Número 54, gener 2017
- Número 25, febrer 2014

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Entre els cursos 2001-2002 i 2004-2005 vam focalitzar les pràctiques de l'assignatura en el Fons Musical Bernat Calbó Puig de l'Arxiu dels Caputxins de Sarrià. Durant els tres primers anys vag comptar amb l'ajuda desinteressada del professor J. Rifé, la presència del qual a l'Arxiu dels Caputxins permetia l'obertura de nous equips de treball a d'altres fons. D'aquesta manera es van poder iniciar les catalogacions dels Fons de la Basílica de la Mercè (Biblioteca del Seminari Conciliar de Barcelona), Fons Ramon Florensa (AHC de Tàrraga), Fons Sant Feliu de Girona (ADG), Fons Pere Rigau (AHM de Torroella de Montgrí), Fons del Museu-Arxiu de Santa Maria de Mataró, Fons de la Catedral de Lleida, Fons de Santa Maria d'Igualada (ACAN), Fons de Santa Maria de Castelló d'Empúries, Fons F. Argemí del Museu de Badalona, Fons de la Colònia del Guixeró, Fons de La Selva del Camp (Arxiu Històric Arxidiocesà de Tarragona), Fons de la catedral de Girona, Fons de Sant Pere de Ripoll (ACRI) i Fons de la Prioral de Sant Pere de Reus.

A partir del segon semestre del curs 2004-2005 i fins el 2014-2015 vam centrar les pràctiques en la catalogació del Fons Musical de Santa Maria del Pi (Barcelona). Al llistat de fons oberts durant els primers quatre anys s'hi van sumar els fons E. Juncosa, J. Rial i S. Ritort de l'Arxiu Històric Arxidiocesà de Tarragona, fons de l'Arxiu Diocesà de Solsona, Fons A. Sitjà i J. Vernet de l'AHC del Vallès Oriental (Granollers), fons particular Salvador d'Horta Bofarull (Barcelona), mentre es procedia a la informatització dels fitxatges dels fons de Ripoll, Seu de Manresa (obrat el 1984 per JM. Vilà), catedral de Girona i informatització del Catàleg IDIM (1977) de la catedral de Tarragona.

Val a dir que a partir d'aquest curs 2015-2016, les pràctiques de l'assignatura de Patrimoni Musical les impartim al CEDOC, gràcies al conveni de col·laboració signat entre la UAB i la Fundació Palau de la Música Catalana.

Procés de catalogació dels Llibres Corals del fons musical de la Catedral de Tarragona (TarC) a l'antiga sala de l'Arxiu Capitular

2. Treballs de recerca i Convenis de pràctiques d'arxivística musical

Alguns dels nostres estudiants avantatjats, a hores d'ara ja llicenciats, han optat per vincular les seves recerques amb la labor d'inventariatge dels propis fons musicals, un treball que sovint l'ha anat assumint fins a fer-se'n responsables, com és el cas de Carme Monells amb el fons de Sant Esteve d'Olot; [5] Marta Grassot amb els fons Pere Rigau, Vicenç Bou i Josep Pi del Museu de la Mediterrània de Torroella de Montgrí; [6] Ester Garcia Llop, Amàlia Ametlló i Marta Andrés van endegar la catalogació de la Catedral de Lleida; [7] Neus Cabot amb els fons Fargas i Viada del Museu Arxiu de Santa Maria de Mataró; [8] Andreu Guinart el fons de Sant Pere de Ripoll conservat a l'ACRI; [9] Gerard Moreno el fons de la prioral de Sant Pere de Reus i Olga Niubó el fons Ramon Florensa de l'ACUR. [10] D'altra banda, també vull fer esment de les col·laboracions de Marta Grassot, Montserrat Canela i Anna Romeu en el procés de fitxatge i informatització dels inventaris dels fons musicals de les catedrals de Girona, Tarragona i Santa Maria d'Igualada, respectivament, i dels fruits dels treballs en equip. [11]

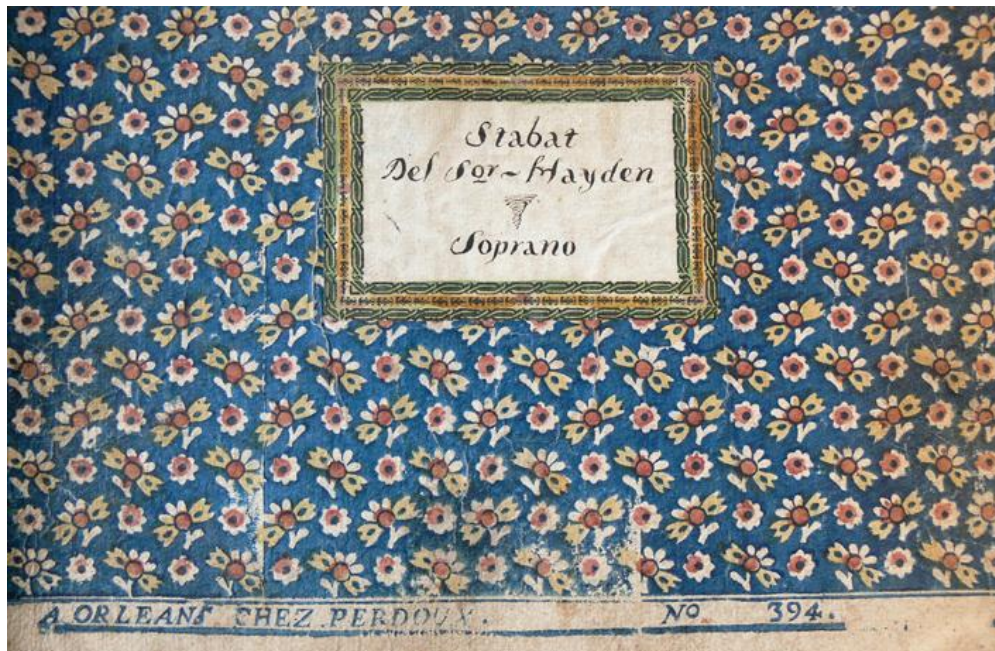
A data d'avui, la UAB manté signats 15 Convenis de Pràctiques de Patrimoni Musical amb els arxius eclesiàstics de les catedrals de Girona i Lleida, les parròquies de Castelló d'Empúries, Sant Pere de Reus, Santa Maria del Pi de Barcelona, Sant Pere i Sant Pau de Canet de Mar, l'Arxiu Diocesà de Solsona, l'Arxiu Diocesà de Girona, el Museu-Arxiu de Santa Maria de Mataró, el Museu del Vi de Vilafranca del Penedès, els arxius d'Igualada, Ripoll i Tàrraga de la xarxa d'Arxius Històrics Comarcals de la Generalitat de Catalunya, la Biblioteca del Seminari Episcopal de Barcelona i el Centre de Documentació i Gestió Documental de l'Orfeó Català - Palau de la Música Catalana.

Els convenis faciliten que els estudiants que desitgen ampliar la seva dedicació a les tasques de catalogació, o, fins i tot, centrar el seu treball de fi de Grau (TFG) i de Màster en un fons musical ho puguin fer perfectament. Donant una ullada als autors dels volums IFMuC hom descobreix que 5 d'ells, han tingut el seu origen en un treball de Recerca o de Màster. Aquest ha estat el cas de Marta Grassot –responsable de la catalogació dels fons Bou, Pi i Rigau del Museu de la Mediterrània de Torroella de Montgrí–, Neus Cabot –catalogadora dels fons Fargas i Viada del Museu-Arxiu de Santa Maria de Mataró–, Olga Niubó –autora del volum dedicat al Fons Florensa de l'ACUR–, Carme Monells –estudiosa del fons de Sant Esteve d'Olot– i Elena Salgado –co-responsable de la catalogació del fons de Santa Maria de Castelló d'Empúries (I).

Confesso que per a mi ha estat i és un plaer poder treballar en equip amb persones com elles, entusiastes i apassionades per aquesta labor, verdaders patriotes de la nostra cultura musical, perquè gràcies al seu treball rigorós algun dia podrem arribar a conèixer i recuperar el patrimoni musical dels nostres músics avantpassats, del qual tots en som hereus.

Ara, a les portes del 2016, i després de l'experiència de quinze cursos acadèmics podem dir, a la llum dels resultats publicats en els darrers vuit anys, que no només hem aconseguit endegar aquesta labor amb entusiasme i voluntat de servei al nostre país –així com a la comunitat científica i artística nacional i internacional–, sinó que ja podem mostrar els resultats d'aquest projecte a través del nou web de patrimoni musical <http://ifmuc.uab.cat>, operatiu des de principis de 2015, que permetrà ben aviat l'accés immediat a la consulta de 10.146 registres catalogràfics.

La posta en marxa del nou web aconsegueix la funció de permetre l'accés immediat a la totalitat dels registres catalogràfics de les bases de dades IFMuC, a fi de facilitar-ne la consulta. El nou web no pretén, en cap cas, substituir l'edició impresa dels catàlegs, tot i que, com és obvi el seu tiratge s'ha reduït. Entenem que l'edició impresa dels catàlegs continua sent útil i necessària per a la recerca musicològica. L'edició impresa ve precedida d'un estudi historiogràfic elaborat amb dades extretes de la documentació conservada a l'arxiu històric al qual pertany el fons, les quals ajuden a complementar els aspectes històrics de la institució mare que ha generat l'existència del fons musical —magisteris de capella, organistes, escolanies i cobles de ministrers o músics—, així com els perfils biogràfics dels compositors que hi són representats, molt dels quals han romàs desconeguts fins a l'edició del catàleg.

Coberta dels Ms SEO: Au-896, còpia de principis del s. XIX de l'Stabat Mater de F. J. Haydn (1732-1809)

3. Objectius i beneficis

En el context de la gestió del patrimoni musical europeu hi ha un interès creixent a crear grans bases de dades a través de portals d'internet, amb l'objectiu de facilitar el lliure accés a la consulta de la descripció i del contingut dels fons musicals conservats als arxius i museus. El projecte IFMuC té l'objectiu final de convertir el repertori musical dels fons catalogats en una biblioteca digital, de manera que tots els ciutadans puguin accedir fàcilment a aquests grans volums de coneixement.

Dins l'àmbit del patrimoni musical català existeixen grans volums de partitures antigues, conservades de forma manuscrita en nombrosos arxius, sovint amb condicions d'accés poc favorables. D'aquí la urgència de bastir aquesta plataforma per tal de facilitar el lliure accés, en aquesta primera fase del projecte, als registres catalogràfics de les col·leccions «obres d'autor», «obres anònimes», «llibres corals», «llibres de faristol» i «impresos» dels fons inventariats, i, en una darrera fase, al propi repertori musical completament digitalitzat. Probablement, els costos d'una acció d'aquesta envergadura, menarien a digitalitzar primer les col·leccions de les «obres d'autor» i, més endavant, la resta de col·leccions.

El projecte contempla tres fases d'actuació:

a) La primera consisteix a facilitar el lliure accés a la informació continguda en els camps de descripció dels registres catalogràfics del repertori musical ordenat dels fons catalogats, a través de les col·leccions «obres d'autor», «obres anònimes», «llibres de faristol», «llibres corals» i «impresos». Aquesta fase de difusió *on-line* és la que ara presentem i la que inaugura la posada en marxa del nou portal.

b) La segona té com objectiu donar a conèixer l'edició del repertori musical dels tresors més significatius dels fons catalogats a través de la col·lecció *Mestres Catalans Antics. Quaderns dels Fons Musical de Catalunya*. A l'hora d'endegar el projecte IFMuC i de prendre consciència del valor patrimonial dels nostres fons, vam considerar que una manera de posar el fil a l'agulla en la recuperació del repertori compositiu dels antics mestres, era la implicació dels propis centres curadors mitjançant la seva participació en una co-edició, a ser possible de caràcter periòdic, destinada a difondre les joies musicals dels seus respectius fons. L'entusiasme d'una iniciativa com aquesta permetrà que l'immens tresor sonor que roman momificat en els fons dels arxius del país, pugui sortir de forma progressiva a la llum a fi de ser interpretat i incorporat en les noves programacions de concerts i enregistraments dels intèrprets. Entre 2013 i 2015 han vist la llum 6 quaderns dedicats a obres de Tomàs Milans, Carles Baguer, Felip Olivelles i Joan Crisòstom Ripollès, gràcies a la col·laboració de les entitats curadores dels fons, [12] amb el concert del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

c) La tercera fase consistirà a permetre l'accés *on-line* al repertori musical dels fons digitalitzats des del mateix portal, de tal manera que els registres catalogràfics de les col·leccions «obres d'autor», «obres anònimes», «llibres de faristol» i «llibres corals» permetin visualitzar igualment la imatge digital completa dels seus respectius manuscrits. Sabem que aquesta fase és ambiciosa i complexa tant pel cost que representa com per la suma de complicacions que requereix la seva execució. Tanmateix, l'objectiu del projecte es veurà acomplert a mesura que el propi repertori dels fons catalogats sigui accessible a través del web.

Les expectatives d'IFMuC es veuen curullades pel fet sistemàtic de fer el retorn a la societat del nostre temps de la immensa riquesa musical generada en èpoques passades i que el projecte centra en els fons de manuscrits musicals que es conserven en arxius, biblioteques, museus i centres de documentació. Els beneficis del projecte revertiran en diversos àmbits:

- Científic: mitjançant la promoció de noves recerques (treballs de màster i tesis doctorals) sobre autors –molts d'ells pràcticament desconeguts fins el moment–, gèneres i repertoris, estils i èpoques de la història de la música catalana, per part de la comunitat científica nacional i internacional.
- Artístic: mitjançant l'accés dels intèrprets nacionals i internacionals als registres catalogràfics d'aquests repertoris i materials fins ara desconeguts en la seva major part, i al lliure accés que tindran, en un futur, esperem que no massa llunyà, als manuscrits digitalitzats.
- Social: tota la societat, nacional i internacional, es veurà beneficiada per la difusió que intèrprets i gestors musicals podran fer d'aquests repertoris mitjançant les seves programacions de concerts i enregistraments discogràfics.
- Educatiu: l'ensenyament de la història de la música podrà incloure en els seus trajectes formatius la descoberta d'antics repertoris sonors fins ara desconeguts.

La capacitat del projecte de generar beneficis a la societat i a les persones radica en la seva decidida aposta per recuperar la memòria històrica i facilitar l'accés de la societat a la cultura musical del nostre país. L'accés universal a aquesta nova plataforma digital facilitarà el redescobriment i el coneixement de les nombroses llacunes que encara avui tenyeixen el mapa de la història de la música catalana.

La voluntat de l'equip d'IFMuC està guiada per l'esperit de restaurar un deute sistemàtic, un deute que vivim com un deute, no només científic, sinó també moral i humanístic: el fet de treballar amb l'objectiu de donar a conèixer la riquesa dels resultats d'un projecte tant engrescador com aquest, no només per als altres investigadors, per als intèrprets que es dediquen a la interpretació de la música antiga i clàssica, i per als pedagogs que es dediquen a l'ensenyament de la música i de la seva història, sinó per a tot el conjunt de la societat del nostre temps, la qual es troba necessitada com mai de retrobar les seves arrels i, amb elles, la seva memòria musical.

Sonata per a forte-piano de Carles Baguer (1768-1808), Ms TagF: Au-2, còpia de finals del s. XVIII

4. Actuacions arxivístiques 2001–2015

Entre 2001 i 2015 hem localitzat prop de 300 fons de manuscrits amb obres desconegudes de compositors catalans. A hores d'ara, comencem a conèixer un petit tant per cent de la riquesa musical que roman en els fons històrics de les nostres catedrals, basíliques i esglésies parroquials. Dels fons ubicats en arxius públics, eclesiàstics i privats, 14 han estat catalogats, amb un índex que supera els deu mil registres catalogràfics, entre manuscrits i impresos, i el miler de compositors.

a) Fons catalogats, editats en format imprès

Entre 2007 i 2015 hem completat la catalogació de 13 fons musicals. Els registres catalogràfics dels dotze primers ja es troben incorporats al web IFMuC:

1. Catedral-basílica del Sant Esperit de Terrassa (TerC): 988 registres (672 obres d'autor, 291 anònims, 16 llibres corals i 9 impresos). Repertori dels segles XVIII, XIX i XX.
2. Fons de l'església parroquial de Sant Pere i Sant Pau de Canet de Mar (CMar): 2.119 registres (1.196 obres d'autor i 923 anònims). Notable presència de repertori dels segles XVII i XVIII, seguit del segle XIX.
3. Fons Vicenç Bou, del Museu de la Mediterrània de Torroella de Montgrí (TomB): 484 registres (480 obres d'autor i 4 anònims). Repertori dels segles XIX i XX.
4. Fons Josep Pi del Museu de la Mediterrània de Torroella de Montgrí (TomP): 485 registres (476 obres d'autor, 4 anònims i 5 impresos). Repertori dels segles XIX i XX.
5. Fons Pere Rigau del Museu de la Mediterrània de Torroella de Montgrí (TomR): 480 registres (475 obres d'autor i 5 impresos). Repertori dels segles XIX i XX.
6. Fons Capella de Música del Museu-Arxiu de Santa Maria de Mataró (MatC): 334 registres (127 obres d'autor i 207 anònims). Repertori dels segles XVIII, XIX i XX.
7. Fons Joan Fargas i Heras del Museu-Arxiu de Santa Maria de Mataró (MatF): 203 registres (163 obres d'autor, 5 anònims i 35 impresos). Repertori dels segles XIX i XX.
8. Fons Lluís Viada i Castellà del Museu-Arxiu de Santa Maria de Mataró (MatV): 163 registres (131 obres d'autor, 27 anònims i 5 impresos). Repertori dels segles XIX i XX.
9. Fons Ramon Florensa (TagF), procedent de la parròquia de Santa Maria d'Alba i conservat a l'Arxiu Comarcal de l'Urgell: 380 registres (208 obres d'autor i 172 anònims). Repertori dels segles XVIII al XX.

10. Fons musical de l'església parroquial de Sant Esteve d'Olot (SEO), conservat a l'Arxiu Històric Comarcal de la Garrotxa (ACGAX): 2.259 registres (1.359 obres d'autor, 409 anònims, 23 llibres corals i 468 impresos). Repertori dels segles XVIII, XIX i XX.
11. Fons Teodoro Echegoyen (TEch), conservat a l'Arxiu Comarcal de la Garrotxa (ACGAX): 228 registres (218 obres d'autor, 3 anònims i 7 impresos). Repertori dels segles XIX i XX.
12. Fons de la basílica de Santa Maria de Castelló d'Empúries (CdE), conservat a l'Arxiu Diocesà de Girona (ADG): 642 registres (209 obres d'autor, 96 anònims i 109 impresos). Repertori dels segles XIX i XX.
13. Fons de la catedral de Tarragona (TarC), conservat a l'Arxiu Històric Arxi-Diocesà de Tarragona (AHAT): 1.606 registres (1.114 obres d'autor, 299 anònims, 74 llibres corals i 119 impresos). Repertori dels segles XVII, XVIII, XIX i XX.

Aquests 13 fons han pogut veure la llum gràcies a l'edició impresa, entre 2007 i 2015, de vuit volums:

- 1.— Josep Maria Gregori i Cifré. *Inventaris dels fons musicals de Catalunya. Volum 1: Fons de la catedral-basílica del Sant Esperit de Terrassa*. Barcelona: Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya, 2007. – Arxius i documents. Eines de recerca, 2, (566 pàgs).
- 2.— Francesc Bonastre i Bertran i Josep Maria Gregori i Cifré, amb la col·laboració d'Andreu Guinart i Verdaguer. *Inventaris dels fons musicals de Catalunya. Volums 2/1 – 2/2: Fons de la Parròquia de Sant Pere i Sant Pau de Canet de Mar*. Barcelona: Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya, 2009. – Arxius i documents. Eines de recerca, vols. 5/1 – 5/2, (1.014 pàgs).
- 3.— Marta Grassot i Radresa. *Inventaris dels fons musicals de Catalunya. Volum 3: Fons V. Bou, J. Pi i P. Rigau i del Centre Cultural i de la Mediterrània Can Quintana de Torruella de Montgrí*. Barcelona: Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya, 2009. – Arxius i documents. Eines de recerca, 6, (439 pàgs).
- 4.— Josep Maria Gregori i Cifré i Neus Cabot i Sagrera. *Inventaris dels fons musicals de Catalunya. Volum 4: Fons del Museu-Arxiu de Santa Maria de Mataró*. Barcelona: UAB - Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya, 2010. – Arxius i documents. Eines de recerca, 7, (362 pàgs).
- 5.— Olga Niubó i Sala. *Inventaris dels fons musicals de Catalunya. Volum 5: Fons Ramon Florensa de l'Arxiu Comarcal de l'Urgell*. Barcelona: UAB - Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya, 2011. – Arxius i documents. Eines de recerca, 8, (200 pàgs).
- 6.— Josep Maria Gregori i Cifré i Carme Monells i Laqué. *Inventaris dels fons musicals de Catalunya. Volum 6: Fons de l'església parroquial de Sant Esteve d'Olot i Fons Teodoro Echegoyen de l'ACGAX*. Barcelona: UAB, 2012, (1.218 pàgs).
- 7.— Josep Maria Gregori i Cifré i Elena Salgado Cobo. *Inventaris dels fons musicals de Catalunya. Volum 7: Fons de la basílica de Santa Maria de Castelló d'Empúries*. Barcelona: UAB, 2013, (221 pàgs).
- 8.— Francesc Bonastre i Bertran, Josep Maria Gregori i Cifré, Montserrat Canela i Grau. *Inventaris dels fons musicals de Catalunya. Volum 8: Fons de Catedral de Tarragona*. Barcelona: UAB, 2015.

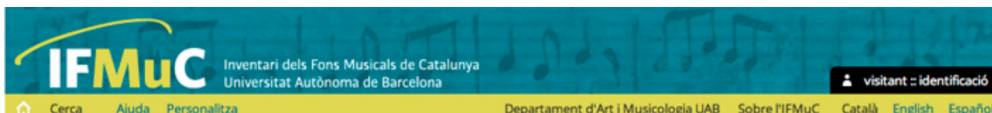
5. Continguts nou web

Capçalera del web IFMuC

Aquesta base de dades consultable des del nou web es veu complementada per la pàgina IFMuC, <Sobre l'IFMuC>, on al costat del text de <Presentació> es despleguen sis pestanyes relatives a:

1. <Arxius, fons i col·leccions>: accés als registres catalogràfics de les col·leccions dels fons musicals catalogats dels respectius arxius.

Pàgina inicial > Arxiu Parroquial de Sant Pere i Sant Pau de Canet de Mar > Fons de l'Església Parroquial de Sant Pere i Sant Pau de Canet de Mar (CMar)

Fons de l'Església Parroquial de Sant Pere i Sant Pau de Canet de Mar (CMar)

Fons integrat pel repertori procedent del subfons Milans, copiat i reunit per Tomàs Milans i Godayol (1672-1742), mestre de capella del Palau de la Comtessa i de la catedral de Girona, i el propi fons dels mestres de l'església parroquial de Canet de Mar, aplegat entre finals dels segles XVII i XIX. El fons es conserva a l'interior de l'església, en una estança elevada a l'esquerra de l'absis, a la qual s'hi accedeix per mitjà d'una escala. Contingut: 2.119 composicions musicals, de les quals 1.196 pertanyen a la col·lecció «obres d'autor» i 923 a «obres anònimes».

L'edició impresa del seu catàleg va veure la llum el març de 2009.¹

¹BONASTRE I BERTRAN, Francesc - GREGORI I CIFRÉ, Josep Maria (amb la col·laboració d'Andreu Guinart i Verdaguer). *Inventaris dels fons musicals de Catalunya. Volum 2/1 i 2/2: Fons de l'Església parroquial de Sant Pere i Sant Pau de Canet de Mar*. Barcelona: Generalitat de Catalunya, Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació, 2009.- Arxius i documents. Eines de recerca, núm. 5/1 i 5/2.

Cercar en 2.119 registres per:

qualsevol camp [Consells de cerca](#)
[Cerca avançada](#)

Limitar per col·lecció:

- Fons de l'Església Parroquial de Sant Pere i Sant Pau de Canet de Mar (CMar). Obres d'autor (1,196)
- Fons de l'Església Parroquial de Sant Pere i Sant Pau de Canet de Mar (CMar). Obres anònimes (923)

El desplegable conté un llistat dels arxius amb tres nivells d'etiquetes descriptives per arxiu, fons i cadascuna de les col·leccions. Cada etiqueta es presenta amb un breu text i la il·lustració d'una imatge relativa a l'etiqueta.

A sota l'etiqueta de les col·leccions es visualitzen els respectius registres catalogràfics amb els camps de descripció, en format breu o complet, i els incipits musicals digitalitzats.

2. <Fitxa descriptiva dels Fons>: accés a la fitxa descriptiva de cada fons: Títol del fons – Acrònim – Enllaç amb les col·leccions – Arxiu i localització – Època – Volum i suport – Productors – Història arxivística – Instruments de descripció – Regles o convencions – Autoria i data/es – Fons – Bibliografia.

3. <Cens *Fontes Mvsicæ Cataloniæ*>: cens de 408 fons musicals de Catalunya amb els seus enllaços web.

4. <Estudis sobre Patrimoni>: accés als estudis introductoris dels fons publicats i a treballs rellevants dels estudiants de Patrimoni Musical de la UAB relacionats amb fons musicals catalans, oferint-ne la seva edició en pdf.

5. <Bibliografia>: edició de les fonts bibliogràfiques relacionades amb els fons musicals.

6. <Notícies>: difusió d'esdeveniments sobre patrimoni musical català vinculats o relacionats amb el projecte IFMuC.

[1] *Hispaniæ Schola Musica Sacra*, III (1894), p. xlvii.

[2] Per a la descripció d'aquest procés podeu consultar els articles de GREGORI I CIFRÉ, Josep Maria. "La catalogació dels arxius musicals de Catalunya, una de les línies de recerca de l'IDIM de la UAB", *I Congrés de Música a Catalunya*. Barcelona: Consell Català de la Música, 1994, p. 863-865; "El inventario de los fondos musicales eclesiásticos de Catalunya, un proyecto en marcha desde la Universitat Autònoma de Barcelona", *Memoria Ecclesiae*, XXXI (2008), 483-497; "Els Inventaris dels Fons Musicals de Catalunya, el projecte de la UAB per a la recuperació del patrimoni musical", *2n Congrés Internacional de Música*. Barcelona: Consell Català de la Música, 2013, p. 621-625; "Fondos Musicales en Catalunya: el proyecto IFMuC de la Universitat Autònoma de Barcelona para la recuperación del patrimonio musical catalán", a M. NAGORE i V. SÁNCHEZ (eds.) *Allegro cum laude. Estudios musicológicos en homenaje a Emilio Casares*. Madrid: Instituto Complutense de Ciencias Musicales, 2014, p. 127-134.

[3] Ens plau recordar aquí l'entusiasta col·laboració de Nati Carol, Anna Cazorra, Sandra Coronel, Alicia Herrero, Montí Galdón, Montserrat Guasch, Auxí López, Mònica Martí, Victòria Palma, Montserrat Roig, Elies Rovira, Francesc Tena, Montserrat Urpí i Meritxell Vinaixa, entre d'altres. D'altra banda, els estudiants de l'assignatura de doctorat *La música religiosa en el segle XIX*, del curs 1995-1996, –Josep Borràs, Marià Lambea, Maria Victòria Pinto i Fernando Sans– van poder fer els seus treballs sobre diversos aspectes del fons musical egarenc.

[4] El fruit de la vinculació d'ambdós amb el fons es va traduir en l'article, Coronel, Sandra, Rifé, Jordi, Gregori, Josep Maria, "L'arxiu de manuscrits musicals de la basílica del Sant Esperit de Terrassa", *Revista Catalana de Musicologia*, I (2001), 157-164.

[5] Monells i Laqué, Carme. "Els fons musical de l'església de Sant Esteve d'Olot", *Revista Catalana de Musicologia*, II (2004), 207-213.

[6] Grassot i Radresa, Marta. "El fons musical del Centre de Documentació de Can Quintana, Centre Cultural de la Mediterrània de Torroella de Montgrí", *Revista Catalana de Musicologia*, III (2007), 115, "Inventari dels fons musicals Vicenç Bou, Josep Pi i Pere Rigau del centre de documentació del Museu de la Mediterrània de Torroella de Montgrí. Una aproximació a la descripció musical des de la NODAC", UAB: ESAGED, treball de recerca 2008, i *Inventaris dels fons musicals de Catalunya. Volum 3: Fons V. Bou, J. Pi i P. Rigau i del Centre Cultural i de la Mediterrània Can Quintana de Torruella de Montgrí*. Barcelona: Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya, 2009.– Arxius i documents. Eines de recerca, 6.

[7] G. Llop, Ester. "El fons musical de l'Arxiu de la Catedral de Lleida", *Recerca Musicològica*, XVI (2006), 241-245.

[8] Gregori i Cifré, Josep Maria i Cabot i Sagrera, Neus. *Inventaris dels fons musicals de Catalunya. Volum 4: Fons del Museu-Arxiu de Santa Maria de Mataró*. Barcelona: Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya, 2010. – Arxius i documents. Eines de recerca, 7. Treball de recerca de N. Cabot: *La música a Santa Maria de Mataró (1830-1944). Els Fons de Joan Fargas i Lluís Viada*. UAB, gener 2010.

[9] Guinart i Verdaguier, Andreu. "El fons musical de Sant Pere de Ripoll de l'Arxiu Històric Comarcal del Ripollès", *Recerca Musicològica*, XVI (2006), 253-258.

[10] Niubó i Sala, Olga. "Els fons musicals Ramon Carnicer i Ramon Florensa de l'Arxiu Històric Comarcal de Tàrraga", *Recerca Musicològica*, XVI (2006), 247-251 i Niubó i Sala, Olga. *Inventaris dels fons musicals de Catalunya. Volum 5: Fons Ramon Florensa de l'Arxiu Comarcal de l'Urgell*. Barcelona: Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya, 2010. – Arxius i documents. Eines de recerca, 8. Treball de recerca d'O. Niubó: *La música a Tàrraga a finals del s. XIX i inicis del s. XX. El Fons Musical Ramon Florensa de l'Arxiu Comarcal de l'Urgell*. UAB, setembre 2010.

[11] García Llop, Ester; Niubó i Sala, Olga; Guinart i Verdaguier, Andreu; Gregori i Cifré, Josep Maria, "Breu contribució al catàleg de les obres de Ramon Carnicer conservades als fons musicals de Catalunya", dins de *Ramon Carnicer. Actes de les Jornades d'estudi*. Tàrraga: Natan, 2008, 257-268.

[12] Les regidories de cultura dels ajuntaments de Canet de Mar i Olot, l'Arxiu Històric Arxidiocesà de Tarragona i la Catedral de Tarragona.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

El formalisme té les seves raons

Què ens "diu" la música?

Joan Grimalt
Professor del dept. de Teoria, Composició i Direcció

Posa't en contacte

La música té la paraula

Altres publicacions

0

Dedicat a Marina Garcés

Els que ens dediquem a la música hem de patir sovint els rastres d'una mentalitat formalista que va dominar la postguerra europea. Tot i tenir l'apogeu als 1950s, encara avui les seves seqüeles es fan sentir, als conservatoris. Ja fa temps que la musicologia inclou el terreny dels significats en les seves anàlisis més serioses, i els intèrprets no han necessitat mai permís per parlar de la música en termes expressius. Però la rèmora formalista encara es deixa sentir, i alguns estudiants arriben a l'Esmuc afirmant coses com "la música no vol dir res", etcètera.

Ara bé: el formalisme té les seves raons. No pot ser que músics tan eminents com Igor Stravinsky o Pierre Boulez no s'adonessin de l'expressivitat de la música que dirigien o feien. Per què feien aquests

discursos absolutistes, que reduïen el significat de la música a les relacions entre els seus elements? Pensant en exemples recents, se m'acudeixen aquests motius, i deixo la llista oberta:

1. La tradició medieval (pitagòrica i platònica) de la música de les esferes. L'estructura de la música és un reflex de l'harmonia del cosmos, i per tant els aspectes constructius en són el més important. Aquesta visió té una vitalitat, fins avui, astoradora. Contrasta amb la que vincula la música amb la paraula, i que té també una tradició mil·lenària.
2. El domini de la visió sobre l'audició, un fenomen típicament occidental que Marina Garcés i Ramón Andrés atribueixen a Aristòtil, i que fa que un concepte abstracte, o una partitura, tinguin més valor, per a molts, que el seu vessant sonor i vinculat amb les realitats mundanes. [1] De fet, la *idea* platònica és l'*eidós*, que prové d'un verb que vol dir 'veure'. L'*eidós* és la 'visió/mirada' de la intel·ligència. [2]
3. L'encant irresistible de la perfecció diamantina, del positivisme, de l'absolut, enfrontat a la fal·libilitat de la comunicació, que és el terreny de les Humanitats.
4. La falta de formació musical d'alguns musicòlegs, que sonen com fanàtics acorralats. A ells, en efecte, la música no els diu res, perquè no són prou bons músics.
5. El nihilisme propi del nostre temps també troba en un cert silenci un canal molt apropiat. No és, naturalment, el silenci ple de sentits de John Cage, o el del misticisme. És un callar per no tenir res a dir, per afirmar que no hi ha res a dir.

La bellesa de la música instrumental, el seu encant, és precisament que expressa sense dir res. Que vela i revela, tot alhora. Si denotés, per comptes de connotar, no l'escoltariem ni la tocaríem amb aquest plaer. El *logos* i la construcció formal es complementen i es fonen en la música d'una manera exemplar, que atrau moltes ments privilegiades de fora del nostre àmbit. Decantar-se per un dels elements d'aquesta ambivalència, a costa de l'altre, seria desvirtuar una qualitat essencial de l'art dels sons.

[1] Marina Garcés, *Respirar el sentit*. Al diari Ara, 8.11.2015.

[2] Gràcies al Dr. Antoni Bosch-Veciana per aquesta indicació.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 42, novembre 2015

Destacats

- La música té la paraula
- La tònica dominant
- Músics especialitzats, músics complets
- Innovar i divulgar
- Una agenda a vessar

• El formalisme té les seves raons

• La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

- Número 24, gener 2014
- Número 22, novembre 2013
- Número 23, desembre 2013
- Número 54, gener 2017
- Número 25, febrer 2014

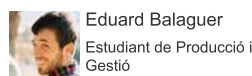
Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Oriol Aguilà, director del Festival de Peralada

“La situació actual fa que tothom, també els intèrprets, hagi de participar en el procés de la gestió”

Eduard Balaguer
Estudiant de Producció i Gestió

Posa't en contacte

L'entrevista

Altres publicacions

0

Llicenciat en Història de l'Art per la Universitat de Barcelona i diplomad en Alta Direcció d'Empresa per ESADE, Oriol Aguilà és avui el director del Festival Internacional de Música Castell de Peralada. Anteriorment, va ser director d'estratègia i marca de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i director de mecenatge del Gran Teatre del Liceu durant la reconstrucció del Teatre i els seus primers deu anys. Des d'aquest curs, és professor del Departament de Producció i Gestió de l'Esmuc, on imparteix l'assignatura “Patrocini i Mecenatge”.

Aquest curs t'estrenes com a professor a l'Esmuc. Com valores l'experiència?

D'entrada, per les poques classes que porto, m'ha semblat sobretot interessant el fet de la transversalitat. En una casa com aquesta, on evidentment s'han de formar especialistes, potenciar que hi hagi punts en comú on es trobin les diverses disciplines només pot tenir efectes positius.

Des de fa poc, a més, a l'Esmuc també s'hi ha afegit el grau en Producció i Gestió...

És també molt interessant que un estudiant d'interpretació, de direcció o de composició conflueixi amb la possibilitat de conèixer el món de la gestió, el món real. La música s'ha de poder programar, escoltar i ha de poder arribar als públics i treballar tota aquesta part, que tradicionalment el músic ha vist des de l'escenari, promovent baixar a la sala i veure com funciona. Més enllà de l'empatia o la curiositat, la situació actual fa que tothom, també els intèrprets, hagi de participar en el procés de la gestió. De la mateixa manera que pel gestor és també molt important poder conèixer millor el que el músic necessita, la seva manera de pensar, de funcionar...

De totes maneres, sembla que la nostra bona estructura formativa no es tradueix en una bona estructura laboral...

Aquest és un problema sistèmic. Amb això encara som massa nous, estem creant encara unes estructures perquè aquesta transició sigui més eficient, però penso que encara no tenim la perspectiva per generar i valorar els resultats, encara queda molt a fer. Hi ha molta més connexió que abans entre els centres educatius i el món professional, com ho demostren molts programes de pràctiques, però la meua sensació és que encara és força insatisfactori per qui està formant-se. Començant pels propis centres educatius, que segurament haurien de tutelar molt més la formació dels seus estudiants al món professional: l'experiència és la millor formació i la millor manera d'omplir el buit existent entre la educació i el món real.

La majoria d'alumnes de l'Escola et donaran la raó quan et llegeixin.

Avui i aquí el músic ha de posar molta imaginació per poder fer-se un espai en una oferta de propostes que s'haurien d'estructurar millor. Al final moltes ofertes són mimètiques, amb formats repetitius i és per això que, més que mai, s'hauria de tenir una mirada diferent per potenciar l'eficiència en aquest sentit.

Hi ha 365 festivals de música al nostre país. Existeix una “bombolla”?

No estic segur que hi hagi una bombolla. El públic és sobirà i és el que ens hauria de dir si hi ha bombolla o no, i al final les ocupacions són altes i si mires els balanços pots dir realment que la cosa funciona. La bombolla existiria si les sales i auditoris estiguessin buits.

Però...

Hem de treballar molt més en un sistema molt més interessant i intel·ligent. El públic hi és, però el problema és que en aquests moments els paràmetres d'èxit estan només basats en la seva resposta. L'oferta conjunta dels nostres festivals hauria de caminar molt més en forjar unes identitats molt més potents de les que tenim ara. I això significa que sobre aquesta base sòlida i estable de festivals ens queda encara un llarg camí per arribar a models europeus de promoció d'identitats i especialitats.

Contingut Actual

Número 42, novembre 2015

Destacats

- La música té la paraula
- La tònica dominant
- Músics especialitzats, músics complets
- Innovar i divulgar
- Una agenda a vessar

- El formalisme té les seves raons

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

- Número 24, gener 2014
- Número 22, novembre 2013
- Número 23, desembre 2013
- Número 54, gener 2017
- Número 25, febrer 2014

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Parles molt d'identitats.

Al final un festival pot ser d'especialitat, d'innovació o eclèctic (o de consum) i segurament aquí oblidem aquests termes d'identitat que són els que ens donen prestigi, dimensió i internacionalitat. Ens enlluernem massa amb volums d'assistència, amb propostes que són estrictament comercials, molt lloables, però que no van en la línia de potenciar que l'oferta del nostre país sigui atractiva més enllà del consum immediat.

I a tot això què hi té a dir el Festival de Peralada?

Peralada sempre ha forjat la seva identitat amb l'òpera i la dansa, aquestes són les nostres especialitats. El que passa és que el festival té una programació global, on també hi caben, des dels seus inicis, tot tipus de músiques. Però sens dubte allò que fa Peralada específic i interessant des d'un punt de vista de prestigi, creativitat, innovació o internacionalitat és l'espai de l'òpera i la dansa, que són les especialitats més costoses i més difícils de sostenir, i més amb la crisi...

N'hem après alguna cosa?

En general, a tots els sectors, un té la sensació que quan estem immersos en una crisi es parla sempre de que *això no tornarà a passar, en aquests errors no hi tornarem a caure...* Realment un revulsiu com la crisi potent com la que hem viscut fa que hagi d'aprendre però el tòpic es compleix i es nota com, quan comença a haver-hi símptomes d'una lleugera recuperació, tornem a anar cap als errors de sempre, que tornarem a cometre. En el sistema de festivals penso que s'ha de tenir el coratge de definir un mapa intel·ligent per distribuir espais i funcions.

Però això demana legislació. I legislació demana haver-se d'organitzar com a sector, fet que sempre ha sigut difícil...

Això demana tenir la visió a 10 o 20 anys vista i pensar, de la feina que fem els festivals, què se n'espera i què volem que quedi. Hauríem de tenir una certa aspiració a que l'oferta dels nostres festivals, que és molt notable a nivell quantitatiu, també ho sigui a nivell qualitatiu. No vull dir que no ho sigui, ho és, però no transcendeix més enllà de casa nostra, és a dir que, més enllà de l'interès cultural, el camí també s'hauria de plantejar en termes de destinació. En general, i exceptuant casos molt internacionals com Primavera i Sonar, els nostres festivals encara no són una destinació potent com per atraure públics que vinguin d'arreu del món i, per tant, els propis programadors, l'opinió pública i les administracions públiques hauríem de tenir el coratge de crear un mapa de festivals de debò, que faci que casa nostra tingui alguna cosa a dir en el panorama dels festivals internacionals.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari